

Ο μικρός πρίγκιπας συναντά τη Μύρτιδα

*Εργασία για τη Λέσχη Ανάγνωσης του
Πειραματικού Γυμνασίου Σπάρτης*

*της
Ντελαλή Δήμητρας*

*(Β' τάξη)
03/02/2012*

Ο Μικρός Πρίγκιπας αφού είχε επισκεφτεί όλους τους προηγούμενους πλανήτες θέλησε να επισκεφτεί τον τελευταίο, αλλά και μεγαλύτερο πλανήτη. Ο πλανήτης αυτός ονομαζόταν Γη.

Τα τοπία ήταν υπέροχα. Καθώς, λοιπόν, έβλεπε πολλά τριαντάφυλλα-σταμάτησε. Καταπληκτικές μυρουδιές και σκέψεις ήρθαν στο μυαλό του. Θέλησε να κόψει ένα τριαντάφυλλο, για να του θυμίζει το δικό του πανέμορφο αλλά και ΜΟΝΑΔΙΚΟ τριαντάφυλλο.

Συνέχισε την πορεία του προς το άγνωστο με την ελπίδα να δει τους ανθρώπους που κατοικούσαν σ' αυτόν τον πλανήτη.

Αφού περπάτησε αρκετές ώρες, άκουσε φωνές. Πλησίασε διστακτικά, συνάντησε πολλούς ανθρώπους, μα δυστυχώς

ξεγελάστηκε. Οι άνθρωποι δεν ήταν καλόκαρδοι και αγνοί όπως φανταζόταν. Νόμιζε πως όλα στη Γη θα ήταν γλύκα όπως τα τριαντάφυλλα. Αντιθέτως όμως, όλα ήταν πονηρά, κρύα και ανάμεσα στους ανθρώπους υπήρχε μίσος και κακία.

Εκεί συνάντησε συγκεντρωμένα όλα τα ελαττώματα που είχε δει στους προηγούμενους πλανήτες! Ήταν τόσο δυστυχισμένος!

Κάποια στιγμή διέκρινε μια λάμψη μέσα από σκοτεινό νέφος και την απογοήτευσή του. Ήταν ένα κορίτσι, νεαρό σε ηλικία, που έμοιαζε λες και ήρθε από άλλο πλανήτη. Με την πρώτη ματιά έμοιαζε να έχει ξεφύγει από το μίσος και την κακία που

χαρακτήριζε τους περισσότερους από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ήταν αθώα, αγνή, καλοσυνάτη, έτσι ακριβώς όπως είχε φανταστεί ο Μικρός Πρίγκιπας πως θα ήταν τα πάντα στον πλανήτη Γη. Σαν τα τριαντάφυλλα...

- Καλημέρα. Της είπε ο μικρός πρίγκιπας.
- Καλημέρα; Εδώ στη Γη ποτέ δεν είναι καλή η μέρα. Πάντα μίσος και κακία, του αποκρίθηκε
δυστυχισμένη.
- Τι γίνεται εδώ;
Γιατί αυτός ο τσακωμός;
- Αυτός δεν είναι απλός
τσακωμός. Είναι πόλεμος, του είπε χωρίς να μπορεί να κρύψει την στεναχώρια της.
- Αααα ☹. Και γιατί τόσοι πολλοί άνθρωποι κοιμούνται στο χώμα;
- Κοιμούνται και θα κοιμούνται για πάντα... Είναι νεκροί.
- Τι κρίμα! Και γιατί είναι τόσοι πολλοί;
- Εκτός από τον πόλεμο υπάρχει και ένας λοιμός εδώ. Όλοι κάποια στιγμή θα...

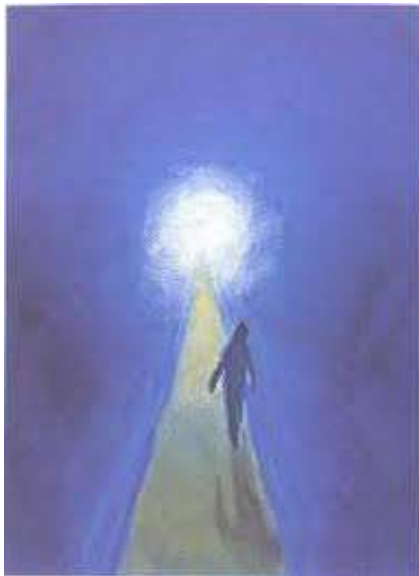
- Μην το λες αυτό. Τη διέκοψε αποφασιστικά. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία!

Αρκετή ώρα πέρασε από τη στιγμή που

άρχισαν να συζητούν. Η Μύρτιδα δεν ένιωθε καλά. Δύσκολα κατάφερνε να του μιλά. Ψηνόταν στον πυρετό και πονούσε τρομερά η κοιλιά της.

Όσπου κάποια στιγμή τον αποχαιρέτισε.

- Αντίο, του είπε. Να προσέχεις! Και χάθηκε στο βάθος. Ο Μικρός Πρίγκιπας έτρεξε να τη βρει. Τελικά είδε ένα κοριτσάκι πάνω σε μια στοίβα από

νεκρούς. Δυσκολευόταν να παραδεχτεί πως αυτή ήταν η Μύρτις και πως ο μόνος αγαθός άνθρωπος που γνώρισε δε ζούσε

πια. Την πλησίασε και της πρόσφερε μια αγκαλιά γεμάτη συναισθήματα.

Γιατί με την καλοσύνη μπορεί να ανθίσει η ελπίδα...